De allerfleste af hans Medstuderende — og netop de af dem, der baade af Lærerne og de andre Elever ansaaes for de mest lovende — drømte da ogsaa blot om engang i Tiden at opnaa en eller anden fast og betrygget, om end nok saa beskeden Embedsstilling, der tillod dem at indrette sig det hyggelig som Familjefædre med en lille Husstand i et lille Hus med en lille Have for engang efter fyrretyve Aars tro Tjeneste at afgaa med en lille Pension og et lille Udmærkelsestegn eller en Justitsraadtitel.

Men saadanne Udsigter fristede aldeles ikke Per. Han følte sig ikke skabt for Hverdagsliv og Godtkøbslykke. Han følte Herskerblod i sine Aarer og krævede Plads til Højbords ved Livets Taffel blandt Jordens frie og frelse Mænd.

Han havde endogsaa for længe siden udset sig Midlet, der skulde sætte ham i Stand til at opnaa den attraaede, stolte Uafhængighed. Samtidig med, at han nogenlunde passede sine Forelæsninger og Øvelser, og uden at han heller forsømte de ydmygende Smaabeskæftigelser, der sikrede ham Livsopholdet, havde han i al Hemmelighed beskæftiget sig med at gøre Udkast til et stort Vandbygningsarbejde, en Fjordregulering, hvortil han havde fattet Planen allerede i sit første Studieaar i København. Den første Oprindelse dertil laa endda endnu længer tilbage i Tiden, helt tilbage i hans Drengealder, nemlig i hint Tidsrum derhjemme, da der havde været saa megen Tale om at fremme den hensygnende Skibsfart paa Fjorden ved at uddybe og regulere Sejlløbet og ombygge Havnen, — dette Foretagende, hvorom hans Far havde udtalt sig saa nedsættende paa Grund af det stærke Røre, det vakte i Byen, og som da ogsaa tilsidst blev opgivet. Allerede dengang havde han drømt om at blive den, der bragte den store Plan til Udførelse og ledede de friske Havstrømme og Verdenshandelens Guldflod ind til Byens fattige Pæreskipperhavn. Og denne Drøm om paa saadan Maade at blive en Velgører for selve den By, der havde været Vidne til hans Fornedrelse, havde egentlig aldrig siden helt forladt ham. Efter hint mislykkede Julebesøg havde den især faaet stor Magt over ham. I hans Ensomhed lod den ham